

Α) Ένεργ. 1) 'Απομακρύνω τινά από τινος, συνήθως τὸ μέσ. ἀπομακρύνομαι σύνηθ. : *Εἶναι καιρὸς ν' ἀποτρανίξῃς τὸ γιό σου ἀπὸ τὴν παρέα ἐκείνη. Σιγὰ σιγὰ ἀποτρανίχτηκε ἀπὸ τὸν δεῖνα. 'Αποτρανίχτηκε ἀπὸ τὴ συντροφιά - ἀπὸ τὰ γλέντια κττ. Πήγαινε 'ς τὸ σπίτι του γιὰ τὴν κόρη του, μὰ τὴν ἀποτρανίχτηκε. 'Ητανε σύντροφος 'ς τὴ δουλειὰ καὶ τὴν ἀποτρανεῖται. Χυμᾶ καὶ τὴν πιάν-νει ἀφ' τὸ χέριν, μὰ ἐκείνη ἀποτρανίχτην καὶ τοῦ πῆρεν καὶ τὸ δαχτυλίδι του (ἐκ παραμυθ.) Χίος 'Αποτρανιγμένοι ναυτικοὶ (πρώην ναυτικοὶ) σύνηθ. || Φρ. 'Αποτρανῶ τὴν οὐρά μου (παύω ν' ἀναμειγνύωμαι) Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.*

'Απὸ τὸ πάθος τὸ κακὸ νὰ τὸν ἀποτρανίξουν
ΛΜαβίλ. Ἔργα 25. Συνών. τοῦ μέσ. ἀκρίζω **Β 1.**

2) 'Εκτείνω, ἀπλώνω Κύπρ. : 'Εποταύρισην τὸ δέριν του τὸ ἔφτασεν τὰ χρυσόμηνια. 'Ποταυρίζω τὰ πόδια μου ὥσπου φτάν-νει τὸ πᾶπλωμα. Νὰ σοῦ 'ποταυρίσω τὴ βέργαν. || Ἄσμ.

'Ποταύρισην τὸ δέριν του, μὴν μαδιαρκὰν τῆς βάλ-λει.

'Τοῖν τε κερὸν ὅσον μποροῦσεν | τὸ ραβδὶν ἐποταυροῦσεν.

3) Σηκώνω ὑψηλὰ Κύπρ. : 'Ποταυρίζω τὸ μωρόν. **β)** Ἀμτβ. γίνομαι ὑψηλός, ὑψηλώνω Κύπρ. : 'Εποταύρισην τὸ δέντρον - τὸ κωπέλ-λιν - ἡ μούλα κττ. Συνών. ψηλώνω.

4) 'Αναδίδω βλαστόν, βλαστάνω Κύπρ. — ΔΛιτέρτ. Τζιωπρ. τραοῦδ. 3,74: Ποίημ.

Τῶν δ' ὄντας καλορριζώσω τῶν βῆν ὑψηλὰ τῶν ἀθ-θίσω
τῶν 'ποταυρίσω κλώνους, νὰ 'ρτῆς 'πουκατωθκῶν
τὰ κάλλη, τοὺς ἀθ-θούς μου γιὰ νὰ σοῦ τοὺς ραντίσω.

Συνών. ἀναδίδω **Α 1.** 5) 'Ελκω, τραυῶ τι ἐκτός τινος πολλαχ. : Τὴν ἀποτρανίξα τὴ βάρκα (ἐνν. εἰς τὴν ξηράν). Καίχια ἀποτρανιγμένα 'ς τὴν ξέρα γιὰ καλαφάτισμα πολλαχ. Μὲ τὴν ἀπόχην ν' ἀποτραυῆς ἕνα τοννόπουλλο ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 22.

6) Ἀντλῶ, μεταγγίζω πολλαχ. : Τ' ἀποτρανίξα τὸ κρασί. Κρασί ἀποτρανιγμένο (τοῦ ὁποίου συνετελέσθη ἡ ζύμωσις καὶ ἐπομένως ἐτοίμου πρὸς πόσιν) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀγκλῶ **Α 1.** 7) Τελειώνω τὸ τρανίγμα, τραυῶ τι ἐντελῶς Πελοπν. (Μάν.) : Εἶδα κ' ἔπαθα νὰ τ' ἀποτρανίξω τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ κατώει.

Β) Μέσ. 1) 'Εκτείνομαι, τεντώνομαι πολλαχ. : 'Αποτρανίχτηκε νὰ φτιάσω ψηλὰ ἕνα κλαδί πολλαχ. 'Εποταυρίστηκα τὸ ἔκοψα ἕνα σταφύλιν Κύπρ. 'Εποταυρίστην ἡ κάτ-τα 'ς τὸ λαρδὶν τῶν ἐν τὸ ἔφτασεν αὐτόθ. 'Εδωκέν του τὴν τὸ ἔμεινεν 'ποταυρισμένος αὐτόθ. 2) 'Εκτείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος ἐξ ὑπνηλίας ἢ ἀδιαθεσίας, σκορδινῶμαι πολλαχ. καὶ Κατπ. (Συνασσ. κ.ά.) : Δὲν εἶμαι καλά, γιὰτὶ ἀποταυρίζομαι Κρήτ. Κάτι λέπω 'ποταυρίζεσαι, θὰ κρύωσις πιστεύω Μέγαρ. Μὴ 'πεταυρίζεσαι νὰ μὴ πάθῃς τίποτα Ἀρτάκ. Δὲ ξέρω τί τὸ Χάρω μ' ἔχω σήμερα καὶ 'πεταυρίζουμ' γούλ' μέρα Σαρεκκλ. Τί ἔχ' τοῦ πιδὶ κὶ γούλου ἀπουταβίζιτι; Σαμοθρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκνεάζομαι, ἔτι συνών. ἀποτίζιγκοῦμαι 1, ἀποτουρνιζοῦμαι (ἰδ. ἀποτουρνιζώ 3). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Δουκ. ἐν λ. ἀποταυρίζειν «τὰ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν σκορδινᾶσθαι ἔλεγον ἢ ἀποταυρίζειν». 3) Ἀπολαμβάνω τι, ἐπὶ ἀγροτικού εἰσοδήματος Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀπουτρανεῖωμ ἀκόμα ἀπ' τ' ἀμπέλι μ'. Εἶχι ἕνα χουραφάκ' κὶ ἀπουτρανεῖταν ἀκόμα. 4) Ἀποσύρομαι ὅλως διόλου μακρὰν τῶν ἄλλων, οἶονεὶ ἀπομονώνομαι σύνηθ. : 'Αποτρανίχτηκε 'ς τὸ σπιτάκι της. 'Αποτρανίχτηκε 'ς τὴ γωνιά κὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Ὁ δεῖνα εἶναι ἀποτρανιγμένος 'ς τὸ σπίτι του καὶ δὲν τὸν βλέπει κανένας σύνηθ. Πατριφτοῦκαν κὶ ἀπουτρανιχοῦκαν μέσ' 'ς τὸν σπῖτι δουν Λέσβ. || Φρ. 'Αποτρανεῖωμ 'ς τὴ δάδα (εἰς οὐδὲν ἀναμειγνύομαι) Μύκ. 'Αποτρανεῖται 'ς τὴ γωνιά μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Μάν.) Συνών. τῆς μετοχ. ἀποσυρτός **Α 2.**

ἀποτραφιά ἡ, Χίος (Καρ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. τράφος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ τὸ ὁποῖον μένει κατ' ἀνάγκην ἀναροτρίωτον. Πβ. ἀποστροφὴ 1 β.

ἀποτραφιάζω Νάξ. ἀποτραφιάζω Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀποτραφιάζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. τραφιάζω.

Τελειώνω τὴν κατασκευὴν φράκτου.

ἀποτράφιασμα τό, Νάξ. ἀποτράφιασμα Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀποτράφιασμα Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποτράφιάζω.

'Η ἀποπεράτωσις τῆς κατασκευῆς φράκτου.

ἀπότραφος ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. τράφος.

Τοῖχος χωρίζων δύο ἀγρούς : Παροιμ. Καλὸς κακὸς ἀπότραφος, πέδε δέκ' ἀνέμους ἀπαδᾶ (καὶ μικρὰ προστασία παρέχει ὠφέλειαν. ἀπαδᾶ = ἐμποδίζει).

***ἀποτραχηλίζω**, παθ. ἀποτραηλίζομαι Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. τραχηλός. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποτραχηλίζω = ἀπάγχω.

Παθ. ὑφίσταμαι ἀποκοπὴν τοῦ λαιμοῦ : Ἐπετραηλίσεν ἡ γούλα τῇ λαυνί (ἀπεκόπη ὁ λαιμὸς τῆς λαγύνου).

ἀποτρελλαίνω κοιν. ἀποτρελλαίνω βόρ. ἰδιώμ. 'ποτρελλαίνω πολλαχ. 'πουτρελλαίνω πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. 'πουτρελλαίνω Εὐβ. (Στρόπον.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. τρελλαίνω.

Κάμνω κάποιον ἐντελῶς τρελλόν : Μ' ἀποτρελλάνει μὲ τοὺς ἄγριες φωνάρες του. Τὸν ἔχει ἀποτρελλάνει μὲ τὴν ὁμορφιά της - μὲ τὰ νάζια της κττ. Ἀποτρελλάθηκε ἀπὸ τὸν πόνο - ἀπὸ τὸν καημὸ - ἀπὸ τὸ χαμὸ τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ του κττ. κοιν. Ἀφοῦ ἔζησε τρελλαίνοντας ἕναν κόσμον, κάνει τὸν κόσμον ν' ἀποτρελλάθῃ καὶ μὲ τὸ θάνατό της ἀκόμα ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 82. || Φρ. Τὸν ἀποτρελλάνανε ! (ἐπὶ ἀνθρώπου ἐπιρρεποῦς εἰς παραφροσύνην) σύνηθ. || Ἄσμ.

Ἀχ, πάω ν' ἀποτρελλάθω γιὰ μιὰς μικρῆς χατίρι ἀγν. τόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδαιμονίζω καὶ ἀποπαλαβώνω.

***ἀποτρελλίζω**, μέσ. ἀποτρελλίζομαι Πόντ. (Κερασ.) ἀποτρελλίζομαι Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Φθείρομαι ἐντελῶς : Τὰ λώματά μ' ἐπετραλλίαν (τὰ ἐνδύματά μου ἐφθάρησαν).

ἀπότρελλος ἐπίθ. ΓΒιζυην. Ἀτθ. αὔραι 299.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίθ. τρελλός.

Ὁ ἐντελῶς τρελλός : Ποίημ.

Μᾶς ἐρωτᾶς συχνὰ πυκνὰ | ὁ κόσμος κάτω πῶς περνᾶ
'ς τ' ἀπότρελλό του σπῖτι.

ἀποτρεχάμενος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ποτρεχάμενος Ρόδ. (Κάστελλ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. ρ. ἀποτρέχω.

Ὁ ρέων : Ποτρεχάμενον νερό (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ στάσιμον). Συνών. τρεχούμενος (ἰδ. τρέχω).

ἀποτριβίδα ἡ, Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀποτριβίδα.

Ἄρτος πλαττόμενος ἀπὸ τὰ ἐν τῇ σκάφῃ τοῦ ζυμώματος ὑπολείμματα τῆς ζύμης.

